ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Telce a soudců JUDr. Markéty Pokorné a Mgr. Bronislava Berana ve věci

žalobkyně: **Lenka N.**, xxx
se sídlem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Stratilem
se sídlem Wellnerova 1215/1, 779 00 Olomouc - Nová Ulice

proti
žalované: **MOE Einkaufsservice & Logistik GmbH**, reg. č. HRB 12446
se sídlem Grund 23, 428 55 Remscheid – Spolková republika Německo
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Tomášem Vítkem
se sídlem Argentinská 783/18, 170 00 Praha 7

o 29.820 EUR s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 10. 2022, č. j. 12 C 173/2017-386,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 27.733,20 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 4.530 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 4.530 EUR od 11. 4. 2016 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, částku ve výši 2.740 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 2.740 EUR od 17. 4. 2016 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, částku ve výši 5.400 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 5.400 EUR od 19. 4. 2016 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, částku ve výši 5.630 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 5.630 EUR od 19. 4. 2016 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, částku ve výši 6.870 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 6.870 EUR od 3. 5. 2016 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, částku ve výši 4.650 EUR se zákonným úrokem z prodlení z částky 4.650 EUR od 3. 5. 2016 do

Shodu s prvopisem potvrzuje Leona Gedeonová.

zaplacení ve výši 8,05 % ročně (výrok I.), dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 183.765 Kč (výrok II.).

2. Okresní soud uzavřel, že pokud se žalobkyně žalobou domáhá úhrady vícero v rozsudku specifikovaných uskutečněných přeprav, které pro žalovanou provedla, avšak fakturami vyúčtované ceny od žalované neobdržela, pak provedenými důkazy bylo prokázáno, že žaloba je důvodná. Listinami i výpověďmi všech svědků bylo prokázáno, že to byla právě a jen žalovaná, kdo si u žalobkyně objednal přepravu, tato přeprava byla pro žalovanou provedena a je to žalovaná, kdo měl žalobkyni provedenou přepravu uhradit. Za žalobkyni jednal její bývalý manžel Bohdan N., který pracoval jako dispečer a veškerá jednání fakticky zajišťoval. Jako svědek byl tedy schopen v řízení podrobně celou spolupráci popsat. Bylo jednoznačně prokázáno, že Bohdan N. a žalovaná, zastoupená pověřeným pracovníkem v ČR Bc. Milanem B., ujednali obecné principy spolupráce v té podobě, odkud se bude vozit zboží, kam se bude vozit, za jaké ceny budou přepravy prováděny a jakým způsobem bude přeprava objednávána, potvrzována a jakým způsobem fakturována. Řidiči zajištění žalobkyní obdrželi při nakládce zboží žalované od pracovníků žalované všechny potřebné doklady, které nechali potvrdit na příslušných místech konkrétními firmami. Po provedení přeprav žalobkyně tyto vyúčtovala fakturou a tu pak doplněnou těmito doklady, zasílala přímo žalované společnosti do SRN na adresy simon@moe-remscheid.de a invoice@moe-remscheid.de. Poté měla následovat od žalované úhrada faktur. Okresní soud má tedy za to, že byla řádně uzavřena ve smyslu zákona smlouva o přepravě věci, kde se žalobkyně zavázala žalované jako odesílateli přepravit věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení. Žalovaná – odesílatel se zavázala zaplatit přepravné, avšak tento závazek porušila a nesplnila. V řízení žalovaná vznášela řadu námitek, které však okresní soud vyhodnotil jako irelevantní. Prioritně se soud zabýval námitkou promlčení žalovaných nároků, kterou žalovaná vznesla až v průběhu řízení. V souladu s kapitolou VI. článku 32 Úmluvy CMR se nároky z přeprav, na něž se vztahuje tato Úmluva, promlčují za jeden rok. Promlčecí doba počíná běžet dle písm. c) ve všech ostatních případech uplynutím tří měsíců ode dne uzavření přepravní smlouvy. Den, kterým promlčecí doba počíná běžet, se do promlčecí doby nepočítá. Soud tedy dospěl k závěru, že nárok žalobkyně promlčený není, neboť přepravní smlouvy byly uzavírány, jak vyplynulo z dokazování, vždy těsně před uskutečněním přeprav, což bylo vše v období březen-duben 2016, přičemž žaloba byla podána v květnu 2017. Pokud žalovaná namítala nedostatek aktivní legitimace žalobkyně s tím, že přepravy žalobkyně neprovedla osobně, a že k tomu nemá ani oprávnění, tak je zcela zřejmé, ze žalobkyně v rámci svých živnostenských oprávnění podnikala jako zprostředkovatel mezi objednatelem – žalovanou a konkrétními dopravci, kteří jednotlivé přepravy prováděli svými vozidly pro žalobkyni jako jejich speditéra. Žalobkyně tedy poskytovala zasílatelské služby, tzv. speditérské, a tyto ve všech případech žalované řádně zajistila a vyúčtovala. Žalovaná dále namítala nedostatek pasivní legitimace žalované, když dle jejích tvrzení z mezinárodních nákladních CMR listů vyplývá, že pokud je v řádku 22 uveden otištěným razítkem jako odesílatel MOE INDUSTRIES, pak je odesílatelem MOE INDUSTRIES bez ohledu, že v řádku 1 listu CMR je jako odesílatel uvedena žalovaná. Toto tvrzení bylo vyvráceno provedenými důkazy fakturami, dodacími listy, CMR listy, ale i výpověďmi všech svědků, kteří mají každodenní a dlouholeté zkušenosti s obsahy CMR listů. Na předložených mezinárodních nákladních CMR listech bylo stejně jako ve všech ostatních případech v řádku 1 uvedeno, že odesílatelem je žalovaná a v řádku 22 byl uveden předtisk razítka společnosti, kde byla prováděna nakládka. Obrana žalované je založena na tvrzení nedostatku pasivní legitimace v tomto sporu, kdy tvrdí, že objednatelem přeprav, které jsou předmětem tohoto soudního sporu a které nebyly uhrazeny, nebyla žalovaná, ale společnost založená v ČR MOE INDUSTRIES s.r.o. Důkazem o pasivní legitimaci MOE INDUSTRIES s.r.o. pak mají být snad duplicitně vydané faktury na stejné přepravy se stejnou cenou přeprav, jen vystavené s odběratelem MOE INDUSTRIES s.r.o. Žalovaná tvrdila, že mezi účastníky byla uzavřena dohoda, že od doby, kdy vznikla česká společnost MOE INDUSTRIES s.r.o., pak fakturace probíhala po vzájemné dohodě výhradně na tuto společnost tak, že poté, co MOE INDUSTRIES s.r.o. bude schopná objednávky přijímat a bude mít registraci k tomu, aby je hradila, kdy registrace MOE INDUSTRIES s.r.o. k DPH byla ke dni

15. 3. 2016, tak od tohoto data mohla tato spolupráce probíhat. K důkazu byla provedena i účastnická výpověď zástupce žalované, kdy za tuto vypovídal její statutární orgán Klaus J. L. za účasti ustanovené tlumočnice německého jazyka. Žalovaná ani touto výpovědí neprokázala tato svá tvrzení o takové vzájemné dohodě. Za žalovanou se zástupcem žalobkyně panem N. jednal vždy pan B. a paní H. Sám pan L. se setkal s panem N. až v polovině dubna 2016 a s žalobkyní nikdy. Měl to být dle výpovědi zástupce žalované pan B., který měl tento požadavek žalobkyni sdělit, ale ten toto ve své svědecké výpovědi nepotvrdil. Naopak bylo prokázáno, že žalovaná vyžadovala po žalobkyni dodatečné přepracování faktur na subjekt MOE INDUSTRIES s.r.o. pod příslibem okamžité úhrady, co se však nestalo. Pokud tyto přepravy měl dle výpovědi účastníka objednávat pan B. a ten jako svědek potvrdil, že přepravy byly objednány a realizovány výhradně pro žalovanou, pak toto skutkové tvrzení žalobkyně bylo prokázáno. Soud dospěl k závěru, že se žalované nepodařilo prokázat tvrzení, že mezi účastníky byla uzavřena dohoda, že po vzniku MOE INDUSTRIES bude všechny objednávky činit i hradit MOE INDUSTRIES. Naopak má soud za prokázané tvrzení žalobkyně, že požadavek na předělání faktur na žalovanou nevzešel od žalované proto, že přepravy byly učiněny pro MOE INDUSTRIES a tato je má i uhradit, ale jen proto, aby je uhradila MOE INDUSTRIES, i když byly objednány a provedeny pro žalovanou. Možné vysvětlení uvedl svědek B., že žalovaná chtěla dluhy převést na tuto nově uzavřenou společnost, která pak již v létě 2016 ukončila činnost. Uzavření dohody se žalované nepodařilo prokázat, naopak svědek Bohdan N. vysvětlil, jak došlo k tomu, že u některých přeprav vystavil faktury duplicitně, tedy tak, že je nejprve vystavil řádně pro objednatele – žalovanou. Avšak faktury zůstávaly dlouhodobě neuhrazeny a žalobkyně se dostávala do platební neschopnosti. Upomínala tedy žalovanou a její statutární zástupce pan L. sdělil v dubnu 2016 požadavek na duplicitní faktury s tím, že pak teprve budou od MOE INDUSTRIES zaplaceny. Svědek N., ve snaze zajistit platby pro žalobkyni, faktury přepracoval na MOE INDUSTRIES, a to i přesto, že tato společnost nebyla objednatelem předmětných přeprav. Tuto skutečnost potvrdil ve své účastnické výpovědi i Klaus L. K úhradě však nedošlo žádnou ze společností MOE, takže v účetnictví žalobkyně ponechala pouze původní faktury. Další procesní obrana žalované až v závěru řízení spočívala v tom, že přepravy, které byly žalobkyní uskutečněny, byly dle názoru žalované vyúčtovány nesprávně, neoprávněně, a proto žalovaná i společnost MOE INDUSTRIES dle tvrzení žalované neuhradily faktury žalobkyni. Tuto skutečnost měl potvrdit ve své účastnické výpovědi Klaus L. Z jeho výpovědi jako statutárního zástupce žalované však nevyplývá, že by v době splatnosti a ani následně u žalobkyně uplatňoval nesprávné vyúčtování nějaké faktury a požadoval konkrétní úpravy přesně uvedených faktur – co do jejich výše nebo jejich specifikace. Jeho výpověď byla neurčitá s tím, že by tyto skutečnosti musel ještě ověřit. Tedy ani po pěti letech soudního sporu nebyl schopen sdělit, které faktury a kým byly či nebyly a proč uhrazeny např. ani platbou ze dne 5. 5. 2016, kterou žalovaná předkládala jako „zásadní“ důkaz. Z jeho výpovědi vyplynulo, že vznesl požadavek na předělání faktur znějících na žalovanou na MOE INDUSTRIES, a někdy také obecně hovořili s panem N. o obsahu faktur. Naopak svědci N., B., B. i B. shodně uvedli, že přepravy probíhaly zavedeným způsobem, a to ve velkém objemu i rychlosti. Dle objednávek žalované byla žalobkyně schopna zajišťovat dopravy dle jejích požadavků. Pak však náhle přestala žalovaná řádně plnit za provedené přepravy a požadovala bezdůvodně změnit již vystavené faktury na jiný subjekt. Tvrdila, že vznikem společnosti MOE INDUSTRIES v ČR došlo ke změně v osobě objednavatele, přesto žalobkyni nic takového nesdělila a dále v zavedeně praxi přeprav obě účastnice stejným způsobem pokračovaly. Žalovaná ze SRN dokonce svědku B. následnou přepravu uhradila. Jestliže tedy měla žalovaná nějaké podnikatelské záměry s dalšími společnostmi skupiny MOE, nelze to přičítat k tíži žalobkyně, které přes přísliby neuhradila po neúměrně dlouhou dobu provedené služby žádná ze společností MOE. Soud má tedy za prokázané, že nárok žalobkyně je oprávněný. Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalované, že faktury byly žalobkyní účtovány v nesprávné výši nebo neoprávněně, se žalované nepodařilo prokázat.

3. Soud tedy vyhodnotil, že žalobkyně v řízení naopak prokázala, že pro žalovanou zajistila řádně přepravy, které jsou předmětem této žaloby a tyto nebyly dosud zaplaceny. Žalovaná provedení

přeprav ani vyúčtování nereklamovala a až dodatečně tvrdila, že přepravy byly někdy špatně účtovány a provedeny pro jinou společnost. Tato skutečnost se však žalované nepodařila prokázat. S ohledem na velké množství provedených přeprav, jak vyplývá z objemu faktur nejen v tomto řízení, ale i ve věcech sp. zn. 12 C 172/2017 a 12 C 212/2017, je možné přisvědčit žalobkyni v tom, že se jednalo o mezi účastníky zavedenou a uplatňovanou obchodní zvyklost. Přepravy totiž objednávali u žalobkyně stále pověření pracovníci, na stejné destinace za stejné ceny, dokumentace k přepravám byla stále stejná, za odesílatele přeprav byla označována v mezinárodním nákladním CMR listu žalovaná, žalobkyně zajišťovala přepravy stejným způsobem, faktury za přepravy pak žalobkyně zasílala také stejným dohodnutým způsobem, tj. e-mailem na německé e-mailové adresy žalované i účetní žalované v SRN. Duplicita faktur, dodatečně vyhotovených na žádost žalované, pak nemůže zvrátit závěr o tom, kdo byl faktickým objednatelem přeprav a pro kterého také byly skutečně provedeny. Závazkový vztah byl založen mezi žalobkyní a žalovanou bez ohledu na to, že dle požadavku žalované byly měněny faktury na jiný subjekt. Ty totiž nejsou důkazem existence závazku, ale pouze účetním dokladem. Pro soud byl podstatný důkaz mezinárodními nákladními listy CMR, které dle Úmluvy CMR nahrazují smlouvu o přepravě věci. Na těchto byla žalovaná uvedena jako odesílatel, a tedy objednavatel přepravy. Stejně tak vypovídali spontánně všichni soudem vyslechnutí svědci. Pokud žalovaná namítala nevěrohodnost svědků Milana B. a Bohdana N., k tomu soud musí uvést, že tyto osoby byly v řízení vyslechnuty po řádném poučení o trestní odpovědnosti za nepravdivou svědeckou výpověď, a z jejich dřívějších vztahů k účastníkům řízení nelze automaticky předjímat, že by tímto měla být výpověď ovlivněna. Vypovídali pouze o tom, čeho byli skutečně svědky, a navíc vazby na účastníky již tito svědci nemají. Soud jejich výpovědím uvěřil, neboť byly zcela logické, bez protiřečení a odpovídající soudem zjištěným skutečnostem i faktům z výpovědí dalších svědků – Miloše B. a Jana B. Žalovanou akcentovaná skutečnost, že byl Milan B. v trestním řízení pravomocně odsouzen za trestné jednání vůči MOE PRECISION s.r.o., je pro soud nerozhodná, neboť uvedená trestní řízení a trestná činnost se netýkaly projednávaných pohledávek, ani žalobkyně či žalované. Výpověď tohoto svědka byla v souladu i s ostatními provedenými důkazy a nebyl důvod ji hodnotit jako nepravdivou. Ze všech shora uvedených důvodů okresní soud uzavřel, že žaloba žalobkyně je oprávněná.

4. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podala žalovaná včasné odvolání, které zaměřila do všech výroků napadeného rozsudku a domáhala se změny rozsudku okresního soudu tak, že žaloba bude zamítnuta, případně napadený rozsudek zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaná podává odvolání z důvodu podle § 205 písm. b) o. s. ř., když soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo k jím označeným důkazům, ačkoliv k tomu nebyly splněny předpoklady, podle § 205 písm. e) o. s. ř., když soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a podle § 205 písm. g) o. s. ř., když rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Předmětem řízení je žalobkyní vznesený nárok na úhradu částky v celkové výši 29.820 EUR, kterou si žalobkyně nárokuje za jí tvrzené mezinárodní přepravy pro žalovaného, kterých mělo být dle tvrzení žalobkyně celkem 37, které měly být údajně provedeny v rámci zemí ČR, Německo, Belgie, Švédska či Francie v období od 14. 3. 2016 do 15. 4. 2016. Žalovaná trvá na svých námitkách, že a) si u žalobkyně přepravu neobjednala, a tedy není v daném řízení pasivně legitimovaná, b) že žalobkyní tvrzená mezinárodní přeprava nebyla žalobkyní pro žalovanou provedena, c) že pokud byla nějaká mezinárodní přeprava v některých konkrétních případech provedena, pak se nejednalo o přepravu pro žalovanou, a konečně, že pokud d) byla skutečně nějaká přeprava provedena, nebyla nikdy provedena žalobkyní. Žalobkyně v řízení doložila řadu CMR listů, které byly mnohdy neúplně vyplněny, či byly nečitelné. Žalobkyně dále tvrdila, že údajně dopravu provedla na základě dlouhodobé spolupráce s žalovanou, která měla být zahájena v únoru 2016 (předmětem řízení žalobkyně učinila přepravy deklarované jako realizované v březnu a dubnu 2016). Dále pak žalobkyně tvrdila, že údajně všechny přepravní služby u ní byly objednány telefonicky, když ale již neuvedla, kdo přesně (tedy která osoba) je měl údajně objednat. Okresní soud nesprávně zjistil, že údajně přepravy byly objednány telefonicky, a to žalovanou u žalobkyně.

Nic takového z žádného listinného důkazu nevyplývá a nevyplývá to ani z žádného svědeckého výslechu. Existence telefonických objednávek žalovaného z ničeho nevyplývá, dospěl k tomu, že tyto byly prokázány, a to přestože soud nezjistil, kým měly být podle jeho názoru realizovány. Pokud by soud provedl důkazy správně a tyto následně správně vyhodnotil, pak by zjistil, že pokud byly někdy nějaké telefonické objednávky realizovány u žalobkyně, pak nemohly být realizovány žalovanou, ale společnostmi MOE Industries resp. MOE Precision, jak potvrzují i CMR listy, na nichž je jednoznačně uvedeno, že odesílatelem je společnost MOE Industries resp. v jednom či dvou případech MOE Precision. Z výslechu jednatele žalované ostatně vyplynulo, že nikoho na realizaci objednávek v ČR neměl, a to z důvodu, že vše zajišťovaly, tedy objednávaly a následně měly hradit společnosti MOE Industries a MOE Precision. Dále okresní soud pochybil, pokud z jednotlivých CMR listů zjistil skutečnosti, které z nich nevyplývají a vyplývat nemohou, vyjma výše uvedených, údajných, telefonických objednávek, soud z těchto nákladních listů také podle všeho zjistil i existenci smluvního vztahu mezi žalobkyní a subjektem, který měl přepravu realizovat. Žalobkyně ve skutečnosti žádnou přepravu sama nerealizovala a ani k tomu nebyla oprávněna. Konečně pak soud zjistil z CMR listů skutečnosti, které na konkrétních CMR listech zcela chybí, a to např. jaké vozidlo bylo k přepravě použito, kam měl být náklad přepraven, kdo a zda zboží obdržel, není zřejmé datum nakládky, vykládky, kdo je dopravcem, ačkoli některé údaje na těchto zcela absentují. Chybějící údaje jsou přitom podstatné náležitosti smlouvy o přepravě. Takto byl soud u konkrétních CMR listů schopen zjistit například datum vykládky, datum nakládky a další podstatné údaje, přestože tyto na CMR listu uvedeny vůbec nejsou. Soud tak na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, které nemají oporu v žalobkyní doložených listinách. Z některých CMR listů je naopak zjevné, že tyto jsou vytvořené, aniž by k nim existovalo reálné plnění (jde tedy o nepravé CMR listy, které neprokazují žádnou přepravu). Z Úmluvy o mezinárodní přepravě vyplývá, že řádně vyplněný CMR list nahrazuje smlouvu o přepravě, pokud tato uzavřena není, což je daný případ. Navíc veškeré v řízení předložené CMR listy ani okresním soudem nebyly provedeny k důkazu, přesto z nich učinil skutková zjištění. Soud tedy dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění stran toho, že existovala smlouva, či smlouvy mezi účastníky tohoto řízení. Z CMR listů a z výslechů naopak vyplynulo, že smluvní vztahy mohly existovat pouze s MOE Precision resp. MOE Industries, kdy u MOE Precision existovala dlouhodobá spolupráce s panem N. starším. CMR listy a výslechy svědků tak bylo prokázáno tvrzení žalovaného ohledně toho, že pokud existoval nějaký smluvní vztah/smluvní vztahy s žalobkyní, pak jeho účastníkem mohla být pouze společnost MOE Industries (resp. MOE Precision). Toto tvrzení má oporu ve všech CMR listech. Tyto společnosti jsou uvedeny na CMR listech jako odesílatel. Skutečnost, že je na listech i razítko, na němž jsou uvedeny údaje žalované, není relevantní pro toto řízení, neboť žalovaná zjevně k přepravě žádné zboží nepředávala. Je otázkou, kdo a kdy tato razítka bez podpisu za žalované na CMR listy doplnil. V řízení bylo prokázáno, že MOE Industries nejednala jako zástupce žalované a neexistoval nikdo, kdo by takové zmocnění měl, což ostatně vyplynulo i z výslechu pana B. a výslechu pana N. Skutečnost, že pan N. posílal faktury na emailové adresy, které měly koncovku (národní doménu) .de, neznamená, že existoval smluvní vztah mezi účastníky řízení. Emailové adresy mohou být využívány pro více subjektů, tedy i pro společnost MOE Industries. Zaslání faktury a vystavení faktury není samo o sobě důkazem existence žádného smluvního vztahu. Další nesprávný skutkový závěr učinil soud stran existence smluvního vztahu mezi žalobkyní a přepravcem, kterým nikdy nebyla žalobkyně a není k tomu ostatně ani oprávněna (nemá odpovídající koncesi). Z CMR listů vyplývá, že žalobkyně sama žádnou smlouvu o přepravě s nikým neuzavřela. Z CMR listů vyplývá, že smlouva mohla být uzavřena pouze jednotlivými přepravci, a to například Autodoprava Lukáš Černý s.r.o., Autodoprava V. Aleš, ND Tech s.r.o., Autodoprava Jan B., Viktor K., Mezinárodní – vnitrostátní autodoprava do 12 tun HÁŠA Vlašim, Jolly TRANS, Martina B., Burytrans s. r. o. Z některých CMR listů je zřejmé, že se nejedná o doklady o přepravě, ale pouze o neúplné doklady, které se v porovnání s ostatními doklady jeví jako nepravé doklady o přepravě. Skutkové závěry soudu jsou tak chybné a v rozporu s důkazy, které byly v řízení provedeny. Ze svědecké výpovědi

svědka B. a účastnické výpovědi pana L. vyplynulo, že žalovaný neměl zástupce v ČR a nikdo nebyl oprávněn za žalovaného jednat. V řízení tak nebyla prokázána existence smluvního vztahu mezi účastníky řízení. Existence smluvního vztahu nebyla prokázána ani fakturami dříve vystavenými žalobkyní žalované. Jednalo se o faktury vystavené žalobkyní v období února 2016 a března 2016, tedy ve stejném období, z něhož pochází faktury, které jsou předmětem tohoto řízení. Důkazem existence smluvního vztahu k žalobkyní tvrzeným přepravám není ani skutečnost, že některé tyto faktury byly proplaceny. Faktura 16035, která je předmětem nároku 1 je z 14. 3. 2016, faktura 16037, která je předmětem nároku 2. je z 19. 3. 2016, a faktura 16038, která je předmětem nároku 3. je z 19. 3. 2016. Nesprávně zjištěný skutkový stav soud prvého stupně následně nesprávně právně posoudil, kdy z rozsudku soudu není zřejmé, na základě čeho soud posoudil žalobkyní tvrzené přepravy jako provedené, pokud se nijak blíže nezabýval obsahem CMR listů. Tento závěr soudu je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, oč jej soud opírá. Soud v právním posouzení dospěl dále k závěru, že pan N. za žalobkyni dohodl s panem B. obecné podmínky spolupráce. Tyto obecné podmínky spolupráce, ale také nejsou nikde uvedeny a ani nebyly prokazovány. Není tedy zřejmé, o jakých obecných podmínkách soud hovoří. Rozsudek je i v této části nepřezkoumatelný. Z Rozsudku nelze ani jednoznačně zjistit právní posouzení věci soudem, když soud nejprve v úvodu právního posouzení vyhodnotí věc podle zákona (byť neuvedl jakého) a v závěru uvádí, že věc posoudil podle Úmluvy CMR, a to tak, že CMR listy jsou dokladem o existenci smlouvy. Z právního posouzení soudem je zřejmý pouze ten závěr, že podle soudu prvého stupně je žaloba důvodná. Bližší právní posouzení věci v rozsudku není, a rozsudek je tedy i z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

5. Žalobkyně k odvolání žalované uvedla, že rozsudek okresního soudu je zákonný, správný, srozumitelný a přezkoumatelný a byl vydán po rozsáhlém a precizně vedeném dokazování, kdy jednotlivé důkazy byly hodnoceny samostatně a ve vzájemné souvislosti s tím, že skutkové závěry soudu provedenému dokazování plně odpovídají. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil. Není pravdou tvrzení žalované, že existenci jednotlivých objednávek přeprav měl mít soud za prokázané z listinných důkazů. Nic takové v napadaném rozsudku uvedeno není a provádění jednotlivých objednávek nevzal soud za prokázané z listinných důkazů, ale z důkazů v podobě svědeckých výpovědí (B., N.). Soud nevzal za prokázané, že by objednávky byly činěny písmeně, neboť toto ani nikdo, zejména pak žalobkyně netvrdila. Soud vzal za prokázané, že to byl zástupce žalobkyně N. a zástupce žalované B., kdo ujednali obecné principy spolupráce žalobkyně a žalované, které po nikoliv zanedbatelnou dobu fungovaly. Přestože nebylo zřejmé, kdo jednotlivé dopravy konkrétně telefonicky objednal, bylo prokázáno, že tyto dopravy žalobkyně zařídila, zajistila, že provedeny byly, že byly žalobkyní vyúčtovány, ale co je pro posouzení věci nejpodstatnější, byly žalovanou bez jakýchkoliv výhrad uhrazeny. Tyto nesporné, nereklamované a jinak nezpochybňované přepravy byly objednávány stejnými lidmi, opakovaně stejným způsobem, tedy telefonicky a proti způsobu objednávek nikdy žalovaná ničeho nenamítala. Až u objednávek přeprav, které se žalovaná rozhodla neuhradit, začala namítat, že tyto přepravy nikdo neobjednal, pokud je někdo objednal, pak k tomu neměl oprávnění a pokud by k tomu snad oprávnění měl, pak mu jej udělila jiná osoba, odlišná od žalované. K argumentaci žalované, že „*na realizaci objednávek za žalovanou v ČR nikoho neměla“,* pak tato již neuvádí, kdo tedy za žalovanou činil objednávky přeprav, které žalovaná dříve uhradila, v tomto směru je tedy argumentace žalované zcela lichá a zcela nevěrohodná, neboť je zcela nelogická. Stejně vyznívá i odvolací argumentace žalované v tom smyslu, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil obsah jednotlivých mezinárodních nákladních listů CMR, když v těchto listech je dle názoru žalované „*jednoznačně uvedeno, že odesílatelem je společnost MOE INDUSTRIES“.* Bylo prokázáno důkazy v době listů CMR, že na každém z nich je v kolonce 1 – Odesílatel - vždy a pouze uveden otisk razítka žalované. Jak otisk tohoto razítka jednoznačně prokazuje, že odesílatelem nákladu je osoba od žalované odlišná, žalovaná nijak nevysvětluje. Je s obrovským podivem, že žalovaná ani nijak nevysvětluje, proč otisk razítka na nákladních listech CMR přeprav, které byly žalovanou uhrazeny, znamenaly, že přepravu objednala žalovaná, a proč na CMR listech, kdy přepravu neuhradila, tento otisk razítka žalované

prokazuje přesný opak. Je pravdou, že v kolonce „místo náklady“ je otisk razítka společnosti MOE INDUSTRIES, ale svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že otisk tohoto razítka pro jednotlivé přepravce znamenal potvrzení místa nakládky, tedy Kolín. Žalovaná vytýká rozsudku, že z nákladních listů CMR měl soud dovodit existenci smluvního vztahu mezi žalobkyní a každým jednotlivým dopravcem. Je zcela nerozhodné, kdo přesně dopravu realizoval, na základě jakého typu smluvního vztahu či dokonce za jakou cenu, když rozhodným je, zda-li ta která přeprava byla provedena. Soud zcela správně posuzoval kontext jednotlivých listů CMR i ve vztahu k dodacím listům, které byly s těmito nákladními listy spojeny. Bylo prokázáno, že dodací listy byly dokonce předpřipraveny konečnými odběrateli zboží, a pokud na nich tito potvrdili převzetí zboží, byť by se tak výjimečně nestalo na listu CMR, pak i tímto bylo prokázáno provedení přepravy. Žalovaná přepjatě formalisticky vytýká jednotlivým listům CMR vady například ve formě nečitelnosti otisku razítka dopravce a podobně, ale jejich obsah nijak nehodnotí v kontextu právě potvrzených dodacích listů konečných odběratelů. Taktéž žalovaná odhlíží od kontextu vystavení faktur žalobkyní, ve kterých jednoznačně popisuje jednotlivé účtované přepravy v kontextu zaslání tohoto vyúčtování žalované a v kontextu absence jakýchkoliv výhrad žalované vůči tomuto postupu, fakturované částce a podobně. Výtky žalované jsou buď formální, nebo dokonce zcela smyšlené a nepravdivé. Po jednotlivém zpochybňování obsahu mezinárodních nákladních listů CMR se žalovaná opětovně vrací k argumentaci, že pan B. nebyl oprávněn za žalovanou jednat. V rámci účastnické výpovědi Klaus L. mimo jiné uvedl, že za společnost (z kontextu zřejmé, že míněno MOE GmbH), jednal pan B. a že tento svědek snad měl žalobkyni sdělit, že spolupráce bude probíhat od určité doby přes MOE Industries. Přestože dle odvolací argumentace svědek B. nebyl oprávněn jednat za žalovanou, byl oprávněn za žalovanou sdělit, že spolupráce s ní končí a bude pokračovat s MOE INDUSTRIES. Z odvolací argumentace je zřejmé, že si žalovaná nedokáže nastolit konzistentnost svých skutkových tvrzení. Za těchto okolností, nulové věrohodnosti, pak žalovaná musí počítat s tím, že k jejím skutkovým tvrzením musí být přistupováno s maximální mírou kritičnosti. Lze přisvědčit odvolací argumentaci žalované, že domicilová koncovka emailu.de bez dalšího neznamená, že adresát je německou firmou. Pokud se však adresát na této emailové adrese podepisuje právě a jen za německou firmu, v tomto případě žalovanou, nelze z tohoto podpisu logicky dovodit ničeho jiného, než že uvedená osoba jedná právě a jen za tuto firmu, za kterou se podepisuje a za kterou na uvedeném emailu přijímá elektronickou poštu zasílanou právě a jen této společnosti. Soud k důkazu provedl nejen faktury, mezinárodní nákladní listy a dodací listy k fakturám, které jsou předmětem tohoto řízení, ale i faktury mezinárodní nákladní listy a dodací listy k fakturám, kterými byly žalobkyní vyúčtovány obdobné přepravy předcházející přepravám, jejichž úhrada je předmětem řízení. K důkazu tak byly provedeny faktury č. 16004, 16010, 16011, 16012, 16013, 16014, 16015, 16016, 16017, 16018, 16019, 16020, 16022, 16023, 16025, 16026, 16027, 16028, 16029, 16030, 16032, 16033, 16034, včetně mezinárodních nákladních listů k nim příslušejících, včetně dodacích listů. K těmto tvrzeným nárokům byl jako důkaz proveden i výpis z účtu žalobkyně, kterým bylo prokázáno, že přepravy vyúčtované těmito fakturami byly uhrazeny a že byly uhrazeny žalovanou tedy MOE GmbH. Žalovaná nečinila sporným, že by přepravy specifikované v žalobě byly provedeny, nečinila ani sporným, že by je učinila, respektive provedla žalobkyně. Jejich úplnou spornost žalovaná tvrdí až v rámci podaného odvolání. Přestože, jak uvádí žalovaná na objednávky přeprav v ČR nikoho neměla, přestože pan L. jako statutární orgán žalované nikdy ničeho neobjednal, a přestože pan B. k tomu taktéž oprávněn nebyl, někdo bez vědomí žalované (žalovaná nikoho neoznačila kdo by k objednávkám byl oprávněn) objednala cca 23 přeprav, naložila přepravované zboží na neobjednaná auta, která přepravila zboží zákazníkům, kteří zboží očekávali a za tyto neobjednané přepravy žalovaná uhradila fakturované ceny. Pokud žalovaná sama zavedla v obchodním styku určité zvyklosti, dle kterých se smluvní strany řídily, své závazky z nich plnily a závazky respektovaly, měla by žalovaná prokázat, že ke změně těchto obchodních zvyklostí došlo a kdo dohody o změně zvyklostí uzavřel či přijal. Přepravy objednávali stále ti samí lidé, dokumentace k přepravám byla stále tatáž, za odesílatele přeprav byla stále označována v mezinárodním nákladním listu žalovaná MOE GmbH,

faktury za přepravy se stále zasílaly stejným způsobem, e-mailem na německé e-mailové adresy do německého účetního oddělení žalované MOE GmbH (nikdy se nezasílaly účetním jiné společnosti či na české e-mailové adresy), a přesto dle názoru žalované mělo dojít ke změně této dlouhodobě zavedené obchodní praxe. Žalobkyně rovněž odkázala na ust. § 3 občanského zákoníku, tedy na zásadu spravedlnosti a práva, neboť co by bylo spravedlivého na tom, aby žalovaná těžila z toho, že nastolí obchodní zvyklosti se svým dodavatelem, tohoto navnadí perfektní spoluprací, poté prodlením uvede do stavu nouze a následně této nouze využije k přepracování daňových dokladů s příslibem jejich úhrady, čehož následně využije ke zpochybnění pasivní legitimace, neboť přesně to se stalo.

6. Krajský soud při konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání, jeho podání oprávněnou osobou přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalované důvodné není.

7. Z obsahu spisu se podává, že žalobou podanou u Okresního soudu v Olomouci dne 30. 5. 2017 se žalobkyně domáhala zaplacení celkové částky 29.820 EUR s odůvodněním, že žalovaná si u žalobkyně objednala mezinárodní přepravy v žalobě citované, které žalobkyně provedla, a poté byly žalované vyúčtovány. Žalobkyně tvrdila, že v minulosti vyúčtovala žalované cenu obdobných objednaných přeprav fakturami, které byly žalovanou v plném rozsahu uhrazeny. Před vystavením faktur probíhal naprosto stejný způsob objednávek, potvrzení objednávek a realizace přeprav. Všechny tyto přepravy objednali u žalobkyně zástupci žalované, objednávky probíhaly telefonicky, přeprava byla vždy provedena stejným způsobem a přepravy byly žalovanou uhrazeny. Naprosto stejným způsobem byly vyplňovány i mezinárodní nákladní listy, kdy mezi žalobkyní a žalovanou byla zavedena fungující obchodní spolupráce. Přepravu u žalobkyně nikdy neobjednávala osoba odlišná od osob objednávajících přepravy, jejichž cena byla bez problémů uhrazena. Faktury byly zasílány výlučně na německé emailové adresy žalované. Přesto žalovaná přestala pohledávky žalobkyni hradit. Žalovaná k žalobě zaujala zamítavé stanovisko s tím, že není pasivně legitimována, neboť si služby žalobkyně neobjednala ani neodebrala, neboť to měla být společnost MOE INDUSTRIES s.r.o., se sídlem v České republice. Žalovaná tvrdila, že právě této společnosti žalobkyně vyúčtovala předmětné služby pod stejným číslem faktury – jako požadovala i po žalované. Žalovaná uvedla, že od vzniku společnosti MOE INDUSTRIES s.r.o., tj. od 11. 2. 2016, byly objednávky činěny touto firmou a pro tuto firmu, a nikoliv pro žalovanou. Spolupráci žalobkyně s žalovanou nepovažuje za dlouhodobou, když počala teprve od února 2016. Žalovaná dále dokládala, že žalobkyně obdržela od společnosti MOE INDUSTRIES s.r.o. platbu 828.216 Kč s variabilním symbolem 16031 dne 5. 5. 2016 s tím, že tato částka představovala rámcovou platbu na existující a pravděpodobně i budoucí faktury MOE INDUSTRIES. Faktura 16031 byla projednávána Okresním soudem v Kolíně pod sp. zn. 12 C 328/2017 a faktura 16036 stejným soudem pod sp. zn. 18 C 22/2018, kde byly žaloby poté zamítnuty. Následně žalovaná vznesla i námitku promlčení u všech v tomto řízení žalovaných pohledávek. V průběhu řízení pak žalovaná počala tvrdit, že vyúčtování přeprav není správné, a proto nebyly ani další faktury žalobkyni uhrazeny. Žalovaná ještě navíc namítala nedostatek aktivní legitimace žalobkyně s tím, že přepravy žalobkyně neprovedla osobně, a že k tomu nemá ani oprávnění. Okresní soud usnesením ze dne 27. 7. 2017 vyslovil svoji místní nepříslušnost s tím, že k projednání věci je příslušný Okresní soud v Kolíně. K odvolání žalobkyně bylo usnesení okresního soudu zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení okresnímu soudu usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 11. 2017. Usnesením ze dne 15. 2. 2018 okresní soud opětovně vyslovil svoji místní nepříslušnost a předložil věc Nejvyššímu soudu ČR. Usnesením ze dne 19. 12. 2018 přikázal Nejvyšší soud věc k projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu v Olomouci. Dne 14. 5. 2019 proběhlo první jednání ve věci, kde strany doplňovaly svá tvrzení. Dne 20. 6. 2019 proběhlo druhé jednání ve věci, kde okresní soud provedl listinné důkazy připojenými spisy OS v Kolíně a protokolem o jednání ve věci sp. zn. 12 C 172/2017 ze dne 20. 6. 2019, zejména čtením výpovědi svědka Bohdana N. Další jednání bylo okresním soudem konáno 4. 9. 2019, kde strany činily své

přednesy a označovaly důkazy, u dalšího jednání dne 14. 10. 2019 byly čteny k důkazu listiny včetně všech předložených CMR listů a protokolu o jednání ze dne 14. 10. 2019 ve věci sp. zn. 12 C 172/2017, zejména výslech svědka Bc. Milana B., u jednání dne 12. 11. 2019 došlo ke čtení listin včetně protokolu o jednání ve věci sp. zn. 12 C 172/2017 ze dne 12. 11. 2019, zejména výslechu svědka Miloše B. a doplňování tvrzení, u jednání dne 16. 1. 2020 byly čteny listiny včetně protokolu o jednání ze dne 16. 1. 2020 ve věci sp. zn. 12 C 172/2017, zejména výslech svědka Jana B., další jednání nařízené na den 10. 5. 2022 bylo pro nedostatečný časový prostor odročeno na den 22. 6. 2022, následně pak na den 16. 9. 2022, kde okresní soud četl k důkazu listiny včetně výpovědi jednatele žalované z protokolu o jednání ze dne 10. 5. 2022 ve věci sp. zn. 12 C 172/2017 a jednání odročil za účelem přednesů závěrečných návrhů. U posledního jednání dne 14. 10. 2022 byl pak okresním soudem vyhlášen napadený rozsudek.

8. Předně krajský soud považuje za správná skutková zjištění okresního soudu učiněná z jednotlivých provedených důkazů pod bodem 5. napadeného rozsudku a okresním soudem učiněný závěr o skutkovém stavu věci pod bodem 6. odůvodnění, uvedená zjištění a závěry přejímá a pro stručnost na tato zcela odkazuje.

9. Co se pak týká právního hodnocení věci, krajský soud jako zcela správné akceptuje právní závěry okresního soudu, který se s věcí pečlivě a vyčerpávajícím způsobem vypořádal, kdy nelze než na jeho závěry převážně odkázat. Pokud odvolatelka namítala, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, pak tuto námitku akceptovat nelze. Odvolatelka v odvolání navíc tvrdila, že okresní soud ani neprovedl v řízení důkazy všemi mezinárodními nákladními listy, což není tvrzení pravdivé, neboť z obsahu spisu vyplývá, že okresní soud veškeré CMR listy k důkazu provedl při jednání dne 14. 10. 2019 (č. l. 289 spisu). Odvolací soud po přezkoumání spisu konstatuje, že okresním soudem bylo přihlédnuto ke všem žalovanou tvrzeným skutečnostem a skutková zjištění okresního soudu tak, jak je okresní soud rekapituluje v závěru o skutkovém stavu (bod 6. odůvodnění rozsudku okresního soudu), krajský soud považuje za správná. Za odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. je třeba považovat to, že výsledek hodnocení důkazů neodpovídá postupu vyplývajícímu z ust. § 132 o. s. ř. Může jít o situaci, kdy okresní soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplynuly ani jinak nevyšly v řízení najevo nebo naopak, že pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo jestliže v hodnocení důkazů popřípadě poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, nebo které vyšly najevo jinak, je z hlediska závažnosti, důležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor, nebo že výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ust. § 133 až § 135 o. s. ř. Dle stanoviska odvolacího soudu okresní soud při hodnocení důkazů postupoval v souladu s uvedenými zákonnými ustanoveními, v řízení provedené důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti a skutková zjištění, která z provedeného dokazování vyvodil, považuje odvolací soud za zcela správná. Okresní soud správně uzavřel, že mezi žalobkyní a žalovanou byla zavedená obchodní spolupráce, která až do března 2016 fungovala zcela bezproblémově, kdy žalovaná hradila žalobkyni zaslané faktury o provedených přepravách a tím, že takto činila, potvrdila nejen existenci zavedené obchodní spolupráce, ale i dohodu o akceptaci za tyto přepravy účtované ceny.

10. Ve dnech 11. 3. 2016 do 13. 4. 2016 byla žalobkyní pro žalovanou na základě ústních objednávek provedeno 37 přeprav věcí z Kolína do různých měst ve Švédsku, Německu, Francii, Nizozemí a Belgii, přičemž tyto přepravy nebyly ze strany žalované uhrazeny a byly objednané týmž způsobem jako předchozí přepravy, faktury byly vystaveny a zaslány žalované spolu s nákladním listem CMR a listem dodacím. Že tyto přepravy nebyly vůbec provedeny včetně námitek ohledně náležitostí CMR listů, namítla žalovaná zcela účelově poprvé až v odvolacím řízení, přičemž z v řízení provedených důkazů tato argumentace nevyplývá. Naopak ze všech listinných důkazů včetně výpovědi svědka N. vyplývá, že všechny přepravy, které jsou předmětem tohoto řízení, provedeny žalobkyní pro žalovanou na základě její objednávky byly. Okresní soud se také správně

na základě provedených důkazů vypořádal s námitkou žalované o nedostatku její věcné pasivní legitimace, když tvrzení žalované, že z mezinárodních nákladních listů vyplývá jiný objednatel přepravy, bylo vyvráceno provedením důkazů jinými mezinárodními nákladními listy vztahujícími se k předchozím přepravám, za něž žalovaná přepravné řádně uhradila, kde na mezinárodních nákladních listech bylo stejně jako ve všech ostatních případech v řádku 1 uvedeno, že odesílatelem je žalovaná a v řádku 22 byl uveden předtisk razítka společnosti MOE PRECISION s. r. o., případně MOE INDUSTRIES s. r. o., avšak faktury byly vždy vystavovány na žalovanou a tato je také hradila. Okresní soud správně posoudil i existenci tzv. duplicitně vystavených faktur, když dospěl ke správnému závěru, že tyto duplicitní faktury byly vystaveny správně na žalovanou a následně na základě příslibu zaplacení a nikoliv obligačního vztahu byly přepsány na společnost MOE INDUSTRIES s. r. o. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem okresního soudu, že žalovaná v řízení neprokázala existenci tvrzené dohody, že po vzniku společnosti MOE INDUSTRIES s. r. o., resp. po získání registrace k DPH této společnosti budou prováděny přepravy pro tuto společnost, tedy pro společnost MOE INDUSTRIES s. r. o., nikoliv pro žalovanou. Duplicita daňových dokladů neprokazuje to, kdo byl objednatelem přeprav a pro koho byly skutečně uskutečněny, když závazkový vztah byl založen mezi žalobkyní a žalovanou, jak správně okresní soud uzavřel. Shodně tak se tedy okresní soud zcela správně vypořádal i s otázkou aktivní věcné legitimace žalobkyně.

11. Pokud jde o námitky k hodnocení provedených důkazů a nevěrohodnosti svědků Milana B. a Bohdana N., k tomu odvolací soud uzavírá, že důkazním břemenem účastníka se rozumí procesní odpovědnost účastníka za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto ve věci samé v jeho neprospěch. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci pro nečinnost účastníka a v důsledku neplnění jeho povinnosti uložené ust. § 120 odst. 1 o. s. ř. nebo vůbec objektivně vzato nemohla být prokázána. Závěr o tom, že účastník neunesl důkazní břemeno lze učinit jen tehdy, jestliže z hodnocení důkazů, které byly za řízení provedeny, neumožňuje soudu přijmout soudu závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka, ani o tom, že by bylo nepravdivé (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 2002 sp. zn. 21 Cdo 762/2021). Rozvržení důkazního břemene je pak většinou dáno hmotněprávní normou upravující sporný vztah účastníků. Ve smyslu ust. § 132 o. s. ř. soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Hodnocením důkazů je třeba rozumět myšlenkový postup soudce, vedoucí k závěrům o věrohodnosti informací, získaných z provedeného dokazování, kterou jsou podkladem pro konstatování, co má soud za prokázáno a co nikoliv, přičemž základem pro hodnotící postup soudce nejsou pouze výsledky provedeného dokazování vyhodnoceného logickými pravidly, ale též lidské a odborné zkušenosti. Nelze však opomenout, že skutečnost, že jednotlivé provedené důkazy nelze hodnotit pouze izolovaně, ale též v kontextu ostatních provedených důkazů s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, přičemž nelze rovněž opomenout to, že závěr o skutkovém stavu není nikdy výsledkem pouze provedeného dokazování, ale že na jeho utváření se podílejí zkušenosti daného soudce, které utvářejí jeho názor na skutkový stav věci, tedy významnou roli při utváření závěru o skutkovém stavu hrají tzv. skutkové (zkušenostní) domněnky, stanovující vysokou míru pravděpodobnosti tvrzeného skutku, aniž by v řízení vyvstaly pochybnosti tyto domněnky vylučující. Ostatně též Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 29 Cdo 3033/2010 uzavřel, že cit.: „Prokázání (vyvracení) určitého tvrzení nebrání jakékoliv pochybnosti, nýbrž jen pochybnosti, které jsou důvodné (rozumné). Nejsou-li takové, pak pravděpodobnost dokazovaného tvrzení hraničí s jistotou, a tvrzení je tudíž třeba považovat za prokázané“, přičemž s uvedeným závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a nemá důvodu se od něj jakkoliv odchylovat. V projednávané věci okresní soud v souladu s těmito pravidly jednotlivé důkazy v řízení provedené včetně výpovědí svědků B. a N. a jednatele žalované hodnotil v souladu s listinnými důkazy a dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně v řízení prokázala jak existenci

smlouvy o přepravě, tak důvod pro zaplacení žalované částky, a to i s poukazem na předchozí obdobnou bezproblémovou spolupráci obou smluvních stran. To že se žalovaná s tímto závěrem okresního soudu neztotožňuje, nemůže samo o sobě zakládat odůvodněnost uplatněného odvolacího důvodu dle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.

12. Pokud dále žalovaná namítala odvolací důvod dle ust. § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. s tvrzením, že okresní soud nepřihlédl k odvolatelkou tvrzeným skutečnostem a jí označeným důkazům, v tomto směru má krajský soud za to, že naopak okresní soud se vyčerpávajícím způsobem vypořádal se všemi tvrzeními a námitkami žalované a provedl k důkazu k posouzení skutkového stavu veškeré potřebné a stranami předložené důkazy, včetně všech předložených CMR listů.

13. Další námitkou žalované byla námitka nesprávného posouzení důvodnosti nároku žalobkyně okresním soudem dle ust. § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Pokud jde o tuto námitku, pak obecně platí, že právní posouzení věci je nesprávné, jestliže okresní soud posoudil věc podle právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá nebo právní normu sice správně určil, ale nesprávně ji vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Okresní soud se v prvé řadě řádně vypořádal s žalovanou vznesenou námitkou promlčení, přičemž s posouzením této námitky tak, jak ji okresní soud odůvodnil v bodě 10. odůvodnění napadeného rozsudku, se odvolací soud v celém rozsahu ztotožňuje a pro stručnost na podrobné a přesné odůvodnění rozsudku okresního soudu odkazuje.

14. Okresnímu soudu nelze vytknout ani nesprávnost použití v úvahu přicházejících právních norem nebo jejich vadnou aplikaci v této věci. Okresní soud správně nárok žalobkyně posoudil podle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční a nákladní dopravě (CMR) s tím, že se správně vypořádal s otázkou mezinárodní příslušnosti a s otázkou rozhodného práva, přičemž i v tomto směru krajský soud na odůvodnění rozsudku okresního soudu v celém rozsahu odkazuje. Okresní soud správně dovodil, že v řízení provedenými důkazy bylo prokázáno uzavření všech 37 předmětných smluv o přepravě, skutečnost, že přepravy byly žalobkyní uskutečněny, že přepravy byly objednány žalovanou, která je ve věci pasivně legitimována a že byla dohodnuta i cena přepravy, kterou žalobkyně řádně vyúčtovala a žalovaná ji nezaplatila.

15. Jestliže tedy okresní soud dospěl k závěru o důvodnosti žaloby žalobkyně, odvolací soud závěry okresního soudu v celém rozsahu akceptuje a konstatuje, že okresní soud se také vyčerpávajícím způsobem vypořádal se všemi námitkami žalované tak, jak je uplatnila v řízení před soudem prvního stupně a tak, jak je fakticky zopakovala v odvolání. Právní hodnocení a posouzení věci, jak našlo svůj výraz ve vyhovujícím verdiktu okresního soudu, považuje odvolací soud za zcela správné. Platí, že v této části své rozhodovací činnosti okresní soud aplikoval na věc správně určené právní normy bezchybně a v souladu s jejich hypotézami podle uplatněného nároku se všemi pro posouzení věci rozhodnými skutečnostmi vypořádal a v návaznosti na veškeré v průběhu řízení před soudem prvního stupně uplatněné a v odvolání zopakované námitky žalované.

16. Ze všech shora uvedených důvodů byl pak rozsudek okresního soudu podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen, a to včetně výroku o nákladech řízení účastníků, kde okresní soud správně o nákladech řízení účastníků rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a správně určil jejich výši.

17. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud podle ust. § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že žalovaná nebyla s odvoláním úspěšná, a žalobkyně tak má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které představují náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby – vyjádření k odvolání ze dne 13. 6. 2023 a účast u odvolacího jednání dne 15. 6. 2023 dle ust. § 7 bod 6 a § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, při tarifní hodnotě 29.820 EUR a kurzu EUR ke dni provedení úkonů ve výši 23,810 Kč/1 EUR a 23,765 Kč/1 EUR, tedy při tarifní hodnotě 710.014 Kč a 708.672 Kč, kdy odměna za úkony právní služby činí 11.180 a 11.140 Kč, celkem tedy 22.320 Kč, náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu pak 2 x 300 Kč, to vše navýšeno o zákonnou sazbu DPH ve výši 4.813,20 Kč, jíž je zástupce žalobkyně plátcem. Celkem tedy náklady odvolacího řízení žalobkyně představují částku 27.733,20 Kč a

žalovaná je povinna zaplatit tuto částku žalobkyni v zákonné lhůtě dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobkyně dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne doručení tohoto rozsudku.

Olomouc 22. června 2023

Mgr. Pavel Telec
předseda senátu

v z. JUDr. Markéta Pokorná v. r.
pověřený člen senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Leona Gedeonová.